

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 426/2011-20

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 3. novembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť M. M., Ž., toho času vo výkone trestu odňatia slobody, zastúpeného advokátom JUDr. M. O., Ž., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Tdo 4/2011 z 10. mája 2011 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline č. k. 1 To 53/2010-649 z 25. mája 2010 a rozsudkom Okresného súdu Žilina sp. zn. 1 T 57/2009 z 22. februára 2010 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť M. M. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 26. augusta 2011 doručená sťažnosť M. M. (ďalej len „sťažovateľ“) vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“) v spojení s právom na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 4 Tdo 4/2011 z 10. mája 2011 (ďalej aj „rozhodnutie najvyššieho súdu“) v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Žiline (ďalej len „krajský súd“) č. k. 1 To 53/2010-649 z 25. mája 2010 (ďalej aj „rozhodnutie krajského súdu“) a rozsudkom Okresného súdu Žilina (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 57/2009 z 22. februára 2010 (ďalej aj „rozhodnutie okresného súdu“).

2. Z obsahu sťažovateľom podanej sťažnosti vyplýva, že tento bol rozsudkom krajského súdu č. k. 1 To 53/2010-649 z 25. mája 2010, ktorým bol v odvolacom konaní zrušený rozsudok okresného súdu sp. zn. 1 T 57/2009 z 22. februára 2010, právoplatne uznaný vinným z prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a) a iné zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon v znení neskorších predpisov (ďalej len „Trestný zákon“), za spáchanie ktorého mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní štyroch rokov a ôsmich mesiacov a pre výkon ktorého bol zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia. Proti rozhodnutiu krajského súdu podal sťažovateľ dovolanie, ktoré bolo rozhodnutím najvyššieho súdu odmietnuté.

3. V sťažnosti podanej ústavnému súdu sťažovateľ koncentroval svoje sťažnostné námietky proti trestnému konaniu vedenému proti jeho osobe ako celku so zameraním na spochybnenie skutkových a právnych záverov súdov, a to na základe vlastného hodnotenia vykonaných dôkazov a z nich vyplývajúcich záverov. Jeho celková argumentácia rozdelená do siedmich bodov je založená na opakovaní tých istých obhajobných dôvodov prednesených už v konaní pred okresným súdom, následne zopakovaných v odvolaní a dovolaní, k totožnosti ktorých sťažovateľ uvádza „... moje tvrdenia a námietky boli nemenné a konštantné.“ Ich celkové zhrnutie predniesol v závere podanej sťažnosti: „Okresný súd svoj záver o tom, že skutky uvedené v bode 1/ a 2/ obžaloby sa stali, uzavrel zo zjavne nezákonného a neštandardného hodnotenia dôkazov. Okresný a krajský súd totiž dopĺňa obsah vykonaných dôkazov a sám utvára skutkový stav na základe vlastného presvedčenia, bez ohľadu na dôkazný stav. Názor a presvedčenie súdu v právnom štáte nemôže existovať oddelene od vykonaných dôkazov, dokonca v priamom rozpore s obsahom

dôkazov. Prvostupňový a krajský súd taktiež selektívne tzv. vyberá a interpretuje skutočnosti nepriateľným spôsobom. Zreteľne preukázané fakty a skutočnosti z vykonaných dôkazov, ktoré sú v môj prospech, súd plne opomína a vôbec sa k nim nevyjadruje a nehodnotí ich. Postup súdu nesmeroval k zisteniu toho, čo sa v skutočnosti stalo a reálne mohlo či nemohlo stať, ale k paušálnej podpore a následnej iniciatívnej úprave policajnej verzie a odmietaní verzie obhajoby ako aj k odmietaniu záverov súdnych znalcov. Okresný súd tak svojvoľne preferuje tvrdenia svedkov policajtov a dokonca im pomáha vysvetliť a hľadať príčiny ich vlastných rozporov ako aj nesúladu s ostatnými dôkazmi (najmä závermi znalcov) a náhlej straty pamäte na hlavných pojednávaniach resp. ich až otvorene ospravedlňovať. Uznávam, že obžalovaný nemá právo, aby súd dôkazy hodnotil výlučne v jeho prospech a podľa názoru obžalovaného, v právnom štáte má však obžalovaný právo a súd povinnosť, aby skutkové zistenia boli osvojené súdom nie na základe subjektívneho presvedčenia, úvah, indícií, špekulácií a domnienok. Zásada voľného hodnotenia dôkazov rozhodne neumožňuje súd hodnotiť vykonané dôkazy svojvoľne a akokoľvek, priamo ignorujúc ich zreteľný dôkazný obsah, ale znamená, že zákon žiadny dôkaz apriori nepreferuje a každý dôkaz sa posudzuje najprv jednotlivo a všetky dôkazy vo vzájomnej súvislosti.“ Na podporu svojej argumentácie sťažovateľ podáva podrobný rozbor skutkových okolností jeho trestnej veci podporenej aj odkazmi predovšetkým na judikatúru najvyššieho súdu a ústavného súdu.

4. Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd nálezom takto rozhodol:

„1. Základné právo M. M... podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy... a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru... uznesením sp. zn. 4 Tdo 4/2011 zo dňa 10. 05. 2011, rozsudkom Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 53/2010 zo dňa 25. 05. 2010 a rozsudkom Okresného súdu v Žiline sp. zn. 1 T 57/2009 zo dňa 22. 02. 2010 porušené bolo.

2. Uznesenie Najvyššieho súdu... sp. zn. 4 Tdo 4/2011 zo dňa 10. 05. 2011, rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 1 To 53/2010 zo dňa 25. 05. 2010 a rozsudok Okresného súdu v Žiline sp. zn. 1 T 57/2009 zo dňa 22. 02. 2010 sa zrušuje a vec sa vracia Okresného súdu v Žiline na ďalšie konanie.

3. M. M... sa priznáva primerané finančné zadostučinenie v sume 10.000,- EUR....

4. *Najvyšší súd..., Krajský súd... a Okresný súd... sú povinný spoločne a nerozdielne uhradiť M. M... trovy konania...*“

II.

5. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

6. Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každú sťažnosť predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia sťažnosti vo veciach, na ktorých prerokovanie ústavný súd nemá právomoc, sťažnosti, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné sťažnosti, alebo sťažnosti podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj sťažnosti podané oneskorene môže ústavný súd odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Rovnako môže ústavný súd odmietnuť sťažnosť aj vtedy, ak je zjavne neopodstatnená.

7. Sťažovateľ namietal porušenie v petite označených základných práv tak rozhodnutím najvyššieho súdu, krajského súdu, ako aj rozhodnutím okresného súdu hlavne tvrdiac, že *„... jedine spravodlivé súdne konanie môže vyústiť do spravodlivého rozhodnutia, a že nezákonným postupom nemožno nikdy dospieť k zákonnému a spravodlivému rozhodnutiu. Spravodlivé súdne rozhodnutie je jedine také, ktoré predpísaným procesným spôsobom dokazovania viedlo k náležite zistenému skutkovému stavu veci a z toho na základe zákona odvodeným konzekvenciám proti obžalovanému, teda rozhodnutie, ktoré je zákonné, objektívne, oprávnené, primerané a správne.“*

II.A

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv rozsudkom okresného súdu sp. zn. 1 T 57/2009 z 22. februára 2010

8. V čl. 127 ods. 1 ústavy je zakotvený princíp subsidiarity, ktorý znamená, že ústavný súd môže konať o namietanom porušení práv sťažovateľa a vecne sa zaoberať sťažnosťami iba vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže domáhať ochrany svojich práv pred všeobecným súdom. Namietané porušenie niektorého zo základných práv alebo slobôd teda automaticky nezakladá aj právomoc ústavného súdu na konanie o nich. Pokiaľ ústavný súd pri predbežnom prerokovaní sťažnosti fyzickej osoby alebo právnickej osoby zistí, že ochrany tohto základného práva alebo slobody, porušenie ktorých namieta, sa sťažovateľ môže domôcť využitím jej dostupných a aj účinných právnych prostriedkov nápravy, prípadne iným zákonne upraveným spôsobom pred iným súdom alebo pred iným štátnym orgánom, musí takúto sťažnosť odmietnuť z dôvodu nedostatku svojej právomoci na jej prerokovanie.

9. Pokiaľ ide o napadnuté rozhodnutie okresného súdu, ústavný súd vzhľadom na už uvedené poukazuje na skutočnosť, že proti tomuto rozhodnutiu bolo možné podať odvolanie (čo sťažovateľ aj využil), a preto sťažnosť v tejto časti bolo potrebné odmietnuť pre nedostatok právomoci ústavného súdu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

II.B

K namietanému porušeniu sťažovateľom označených práv rozsudkom krajského súdu č. k. 1 To 53/2010-649 z 25. mája 2010 a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 4 Tdo /2011 z 10. mája 2011

10. O zjavnej neopodstatnenosti návrhu možno hovoriť vtedy, keď namietaným postupom orgánu verejnej moci (súdu) nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne

neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. rozhodnutia sp. zn. I. ÚS 66/98, I. ÚS 110/02, I. ÚS 140/03, IV. ÚS 166/04, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 168/05).

11. Podľa judikatúry ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivé súdne konanie zaručuje každému právo na prístup k súdu, ako aj konkrétne procesné garancie v konaní pred ním (I. ÚS 26/94). Základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy (resp. práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa možno domáhať v medziach a za podmienok ustanovených vykonávacími zákonmi (napr. III. ÚS 124/04). Ústavou zaručené základné právo na súdnu ochranu vyplývajúce z čl. 46 ods. 1 ústavy a taktiež aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neznamena právo na úspech v konaní pred všeobecným súdom a nemožno ho účelovo chápať tak, že jeho naplnením je len víťazstvo v súdnom spore (II. ÚS 21/02, IV. ÚS 277/05).

12. Najvyšší súd v uznesení sp. zn. 4 Tdo 4/2011 z 10. mája 2011 v podstatnom uviedol:

«Najvyšší súd Slovenskej republiky zistil, že dovolanie proti napadnutému rozsudku je prípustné (§ 368 ods. 1 a § 566 ods. 3 Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b/ Tr. por.) a v zákonom stanovenej lehote (§ 370 ods. 2 Tr. por.). Dovolanie súčasne spĺňa podmienky uvedené v § 373 Tr. por., ako aj obsahové náležitosti uvedené v § 374 Tr. por.

Dovolací súd po preskúmaní spisového materiálu však dospel k záveru, že dovolaťom namietané dovolacie dôvody uvedené v § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade splnené neboli.

Podľa § 371 ods. 1 Tr. por. dovolanie možno podať, ak zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu (písm. c/), rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom (písm. g/),

rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia: správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť(písm. i/).

Právo na obhajobu v zmysle dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. treba chápať ako vytvorenie podmienok pre plné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zo spisového materiálu vyplýva, že obvinený bol v konaní pred súdom prvého stupňa, ako aj odvolacím súdom zastúpený splnomocneným obhajcom JUDr. M. O. Obvinený mal právo vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam, ktoré mu boli kladené za vinu, ako aj ku vykonaným dôkazom, mal právo odoprieť výpoveď, ktoré nevyužil a na hlavných pojednávaniach vypovedal. Rovnako mal aj právo uvádzať okolnosti, navrhovať, predkladať a obstarávať dôkazy slúžiace na jeho obhajobu, robiť návrhy a podávať žiadosti a opravné prostriedky, vypočúvať svedkov, ktorých sám navrhol alebo ktorých navrhol jeho obhajca, a klásť svedkom otázky, pričom všetky tieto práva mohol uplatniť aj prostredníctvom svojho obhajcu.

Ďalej je potrebné poukázať na to, že okresný súd sa pred rozhodnutím vo veci samej vysporiadal s každým návrhom na vykonanie dokazovania a odvolací súd nie je oprávnený meniť skutkový stav do tej miery, aby menil totožnosť skutku. Sám môže rozhodnúť rozsudkom len vtedy, ak bol skutkový stav správne zistený už súdom prvého stupňa. Nakoľko žiadna zo strán na verejnom zasadnutí 25. mája 2010 nepredložila návrhy na doplnenie dokazovania, rozhodol podľa § 322 ods. 3 Tr. por., v zmysle ktorého odvolací súd rozhodne sám rozsudkom vo veci, ak možno nové rozhodnutie urobiť na podklade skutkového stavu, ktorý bol v napadnutom rozsudku správne zistený alebo doplnený dôkazmi vykonanými pred odvolacím súdom.

K tomuto Najvyšší súd Slovenskej republiky uvádza, že ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva v navrhovaní dôkazov (§ 34 ods. 1 a § 44 ods. 2 Tr. por.), zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dôkazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť, resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú. Nemožno však úspešne

podat' dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. na podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por. teda nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dôkazných prostriedkov pri plnení povinnosti podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. práva podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učinенý v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

Zistenie skutku súdom na podklade dôkazov vykonaných zákonom predpísaným spôsobom v prípravnom konaní ako aj na hlavnom pojednávaní a procesné (rozhodnutím súdu) podložené zamietnutie dôkazných návrhov obvineného nemožno považovať za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c/ Tr. por., ani nemožno vyvodit', že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom podľa § 371 ods. 1 písm. g/ Tr. por.

V súvislosti s odbornou a znaleckou činnosťou ako dôkaznými prostriedkami dovolací súd pripomína, že dôkazy z nich zistené sa opierajú o odborné, často vedecké poznatky. Ich cieľom je využiť odborné znalosti na čo najpresnejšie zistenie skutkového stavu. Nie je preto možné súhlasiť s názorom dovolateľa, že MUDr. T. mal byť vypočutý v procesnom postavení svedka. Svedok je vytvorený udalosťou, skutkom, ktorý pozoroval. Svedok hovorí o tom, čo vnímal vlastnými zmyslami, čo si zapamätal. Znalec, resp. osoba, ktorá podáva odborné vyjadrenie je pre konkrétny prípad „vytvorená“ orgánom činným v trestnom konaní alebo súdom, oboznamuje sa so skutkom až v priebehu trestného konania a robí k nemu svoj odborný záver.

Z predloženého procesného spisu ďalej vyplýva, že obvinený v prevažnej miere namietal hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa, ako aj súdom druhého stupňa. Najvyšší súd Slovenskej republiky preto zdôrazňuje, že z § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. možno vyvodit', že dovolací súd nepreskúmava skutkové zistenia, na ktorých je založené napadnuté

rozhodnutie súdu, teda nepreskúmava ani neúplnosť skutkových zistení ani nesprávne hodnotenie dôkazov a podobne. Rozsah jeho prieskumnej povinnosti je vždy vymedzený len dovolacím dôvodom, pre ktorý je dovolanie podané. Prax Najvyššieho súdu Slovenskej republiky ako súdu dovolacieho dôsledne vychádza zo zásady, že trestné konanie je založené na princípe dvojinštančnosti. Dovolanie ani prostredníctvom tohto dovolacieho dôvodu nenahradzuje riadne opravné prostriedky, ani iné mimoriadne opravné prostriedky, ktorých uplatnením možno riešiť niektoré nedostatky v skutkových zisteniach. Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený len z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, teda či sú právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Na podklade tohto dovolacieho dôvodu teda nie je možné posudzovať a hodnotiť správnosť a úplnosť skutkového stavu v zmysle § 2 ods. 5 Tr. por., ani preverovať úplnosť vykonaného dokazovania a správnosť hodnotenia jednotlivých dôkazov podľa § 2 ods. 6 Tr. por., pretože to sú otázky upravené normami procesného práva a nie hmotným právom. Tento záver zodpovedá skutočnosti, že dovolanie je mimoriadnym opravným prostriedkom a rozhoduje o ňom najvyšší súd, kde nemožno znovu vytvárať, či zásadne meniť skutkové zistenia. Právna úprava spôsobu rozhodovania najvyššieho súdu predpokladá, že v tomto konaní nebude dokazovanie vykonané vôbec alebo len celkom výnimočne v značne obmedzenom rozsahu a zamerané výlučne na to, aby mohlo byť rozhodnuté o dovolaní (§ 379 ods. 2 Tr. por.).

Treba uviesť, že dovolanie, ako mimoriadny opravný prostriedok v zmysle tohto ustanovenia, je určené k náprave právnych pochybení vo veci samej, pokiaľ tieto pochybenia spočívajú v právnom posúdení skutku alebo iných skutočností podľa noriem hmotného práva, nie však z hľadiska procesných predpisov. V praxi to znamená, že s odkazom na uvedený dovolací dôvod sa nemožno domáhať preskúmania skutkových zistení, na ktorých je založené napadnuté rozhodnutie. Naplnenie tohto dovolacieho dôvodu sa teda týka nesprávnosti právnej kvalifikácie skutku, ktorý je predmetom trestného konania a ktorý je v meritórnom súdnom rozhodnutí spravidla vyjadrený v tzv. skutkovej vete výrokovej časti rozhodnutia.

Tento dovolací dôvod súvisí s nesprávnou aplikáciou zákonných znakov skutkovej podstaty trestného činu na zistený skutkový stav, ktorým je dovolací súd viazaný, prípadne nesprávnej aplikácie iných noriem hmotného práva. Dovolací súd hodnotí skutkový stav pri

rozhodovaní o dovolaní, ktoré sa opiera o dôvod dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. i/ Tr. por. len z toho hľadiska, či skutok, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného, bol v skutkovej vete rozsudku vymedzený tak, aby zodpovedal znakom skutkovej podstaty príslušného trestného činu.

Vychádzajúc z tejto právnej úpravy dovolací súd skúmal, či zistený skutkový stav bol správne právne kvalifikovaný, teda či skutok napĺňa znaky skutkovej podstaty daného trestného činu a či nedošlo k porušeniu iných ustanovení trestnoprávneho charakteru (napr. či neexistujú dôvody vylučujúce protiprávnosť skutku, zánik trestnosti a pod.).

Najvyšší súd Slovenskej republiky konštatuje, že skutková veta tak, ako bola ustálená vo výrokovvej časti rozsudku, obsahuje všetky zákonné znaky trestného činu, z ktorého bol obvinený právoplatne uznaný za vinného a jeho konanie bolo správne právne posúdené v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva.

Krajský súd v Žiline ako súd odvolací v tzv. skutkovej vete z konania obvineného pôvodne právne kvalifikovaného ako dva skutky, a to prečin útoku na verejného činiteľa a zločin útoku na verejného činiteľa uvedené v bodoch 1/ a 2/ rozsudku okresného súdu, vytvoril jeden skutok. Z hľadiska právneho posúdenia ich rozdelenie na dva samostatné skutky, nezávisle od seba, totiž považoval za neodôvodnené.

V odôvodnení napadnutého rozsudku správne vysvetlil, že konanie obvineného, ktoré aj napriek tomu, že sa odohrávalo na dvoch odlišných miestach, trvalo určitý čas, ohrozovalo, resp. porušovalo ten istý objekt a smerovalo proti tomu istému predmetu útoku, vytvára jeden skutok. Obvinený teda svojím konaním spáchal dva trestné činy odlišujúce sa objektívnou stránkou a ohrozujúce spoločný objekt, záujem na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa. V jednočinnom súbehu preto naplnil znaky skutkovej podstaty dvoch trestných činov, a to prečinu útoku na verejného činiteľa a zločinu útoku na verejného činiteľa.

Na podklade týchto úvah najvyšší súd dospel k záveru, že dovolacie dôvody podľa § 371 ods. 1 písm. c/, písm. g/ a písm. i/ Tr. por. v posudzovanom prípade splnené neboli, a prelo rozhodol spôsobom uvedeným vo výroku tohto uznesenia.».

13. Krajský súd v rozsudku č. k. 1 To 53/2010-649 z 25. mája 2010 v podstatnom argumentoval:

«Krajský súd na podklade odvolania podaného obžalovaným preskúmal v zmysle ust. § 317 ods. 1 Tr. por. zákonnosť a odôvodnenosť napadnutého rozsudku v celom rozsahu, ako i správnosť postupu konania, ktoré mu predchádzalo. Mal pritom na zreteli aj povinnosť prihliadnuť na všetky prípadné chyby, ktoré neboli odvolaním vytýkané, ak by odôvodňovali podanie dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por. a zistil, že na základe odvolania pre chyby uvedené v ustanovení § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. je potrebné napadnutý rozsudok zrušiť.

K výroku o vine

V prvom rade je potrebné uviesť, že okresný súd v rámci procesného postupu rešpektoval a dodržal všetky základné zásady trestného konania uvedené v ustanov § 2 Tr. por., najmä však zásady zákonného procesu - § 2 ods. 7 Tr. por., práva ha obhajobu - § 2 ods. 9 Tr. por., voľného hodnotenia dôkazov - § 2 ods. 12 Tr. por. i rovnosti strán (kontradiktórnosti) - § 2 ods. 14 Tr. por.

Krajský súd po preskúmaní veci však zistil, že rozhodnutie okresného súdu v časti, právneho posúdenia konaní obžalovaného ako dvoch samostatných skutkov, nezodpovedá stavu veci a zákonu. V rámci právneho posúdenia okresný súd pochybil, keď konania obžalovaného neodôvodnene rozdelil na dva samostatné skutky a konania nezávislé na sebe. Krajský súd dospel k záveru, že konania obžalovaného opísané v bode 1/ a 2/ enunciátu rozsudku okresného súdu tvoria len jeden skutok, a obžalovaný sa v jednočinnom súbehu dopustil dvoch súdených trestných činov - prečinu a zločinu útoku na verejného činiteľa. Vzhľadom na skutočnosť, že medzi verbálnym a fyzickým útokom obžalovaného bola nepochybná časová a vecná súvislosť s gradujúcou tendenciou, pričom oba tieto útoky smerovali voči totožnému objektu, krajský súd posúdil konania obžalovaného len ako jeden skutok, trvajúci určitý čas a smerujúci proti totožnému predmetu útoku, v rámci ktorého boli naplnené skutkové podstaty dvoch trestných činov.

V súvislosti s právnym posúdením vyššie označených konaní obžalovaného krajský súd podotýka, že tieto nemohol posúdiť ako pokračovací trestný čin podľa ustanovenia § 122 ods. 10 Tr. zák., ako to v odvolaní navrhol obžalovaný, nakoľko konania obžalovaného nenapĺňali rovnakú skutkovú podstatu jedného trestného činu, resp. rôzne alternatívy toho istého trestného činu.

Podľa trestnoprávnej teórie jediným skutkom sú všetky prejavy páchatel'ovej vôle navonok, ktoré sú kauzálne pre následok, významný z hľadiska trestného práva, lebo sú spôsobilé spôsobiť následok, hoci by už viedli alebo mohli viesť k jedinému následku alebo k viacerým následkom, pokiaľ sú kryté zavinením. Podstatu skutku možno nájsť v konaní a v následku (resp. následkoch), ktorý ním bol spôsobený. O jediný skutok ide nielen pri všetkých tých prejavoch vôle páchatel'a navonok, ktoré sú pre následok kauzálne (t. j. vedú k jeho spôsobeniu), pokiaľ boli zavinené, ako aj v prípade, keď prejav vôle páchatel'a navonok (teda konanie) bol kauzálny pre viaceré následky, pokiaľ je to opäť pokryté zavinením páchatel'a.

Jednočinný súbeh (inak nazývaný ideálna konkurencia) nie je vylúčený ani tam, kde budú do úvahy prichádzať dve alebo viaceré ustanovenia postihujúce konanie charakterizované rôznou objektívnou stránkou, hoci tieto ustanovenia chránia aj rovnaký individuálny objekt trestného činu. O jednočinný súbeh ide aj v prípade, keď bol skutkom dotknutý ten istý individuálny objekt konaním naplňajúcim znaky trestných činov odlišujúcich sa objektívnou stránkou trestného činu.

V danom prípade obžalovaný jedným skutkom spáchal dva trestné činy - prečin a zločin, ktoré ohrozili spoločný objekt - záujem na ochrane nerušeného výkonu právomoci verejného činiteľa.

V týchto súvislostiach krajský súd poznamenáva, že posúdenie konaní obžalovaného ako jedného skutku, ktorý trval určitý čas, nemalo vplyv na zistenia a závery ohľadne priebehu spáchania súdených trestných činov, resp. ich právnu kvalifikáciu, ale len na závery o treste.

Zistenia a závery ohľadne priebehu a spáchania súdených trestných činov si krajský súd v celom rozsahu osvojil, pretože dôkazná situácia preukazuje priebeh skutku tak, ako bol tento opísaný v skutkovej vete výroku o vine v bodoch 1/ a 2/ napadnutého rozsudku. Preto v zásade na odôvodnenie rozsudku súdu prvého stupňa v tomto smere odkazuje.

Aj podľa názoru krajského súdu výsledky vykonaného dokazovania v danom prípade preukazujú spáchanie súdených trestných činov.

V prejednávacom prípade boli ohľadne obidvoch súdených trestných činov v prípravnom konaní zadovážené a na hlavnom pojednávaní okresným súdom vykonané dve skupiny dôkazov, ktoré si navzájom odporovali.

K prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a) Tr. zák. boli zaobstarané na jednej strane výpovede svedkov poškodených - L. R. a M. M., ktorí obžalovaného zo spáchania tejto trestnej činnosti usvedčovali a ktorí v podstatných bodoch zhodne popísali, za akých okolností, akým spôsobom ich obžalovaný verbálne inzultoval - aké vyhrážky im obžalovaný adresoval. V podpornom vzťahu s týmito svedeckými výpoveďami sú i výpovede ďalších svedkov policajtov T. D. a J. H., ktorí boli v dôsledku vyhrážania sa privolaní na výpomoc poškodeným. Hoci títo svedkovia neboli priamymi svedkami vyhrážania sa obžalovaného poškodeným, v súlade s výpoveďami poškodených potvrdili vulgárne vystupovanie obžalovaného a jeho agresívne správanie, kvôli ktorému museli byť voči nemu v súlade so zákonom použité donucovacie prostriedky. Na druhej strane výpoveď obžalovaného M. M., ktorý vyhrážania sa poškodeným policajtom L. R. a M. M., ako i jeho agresívne a útočné správanie sa voči nim a ďalším členom privolanej policajnej hliadky v celom rozsahu popieral, a tvrdil, že to boli, naopak, policajti, ktorí mu bezdôvodne vulgárne nadávali, správali sa voči nemu povýšenecky a arogantne, dokonca ho bezdôvodne fyzicky napadli a následne predviedli na políciu. V rovnakých intenciách v prospech obžalovaného vypovedali i civilní svedkovia - kamaráti obžalovaného - J. H., M. C., ktorí boli celú dobu spoločne s obžalovaným počas predmetného incidentu prítomní v Ž., a kamarátky obžalovaného, ktoré mali celý konflikt obžalovaného s policajtmí sledovať z okna ich bytu v Ž.

Obžalovaný svoju obhajobu založil v podstate na tvrdení, že celé obvinenie zo spáchania predmetného prečinu i zločinu na neho nepravdivo vykonštruovali policajti, aby takým spôsobom zakryli jeho zranenie, ktoré mu bezdôvodne spôsobili (najmä policajt D., ktorý ho mal udrieť baterkou). V súvislosti s ním tvrdným bezdôvodným fyzickým napadnutím jeho osoby policajtmí podal na nich trestné oznámenie, na základe ktorého bolo Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, sekcia kontroly a inšpekčnej služby, B. pod ČVS: SKIS-28/IS-3-V-2009 vedené trestné stíhanie pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Tr. zák. V tomto smere vyvinuli aktivitu i civilní svedkovia, M. O., ktorá po príchode kamarátov obžalovaného J. H. a M. C. do jej bytu telefonicky na polícii oznámila, že jej kamarát - M. M. mal byť bezdôvodne zbitý policajtom, pričom uviedla, že z uvedeného si vyhotovila nahrávku na telefón. O niečo neskôr na 00 PZ Ž. M. C. osobne podal pod č. PU-153/OPP-Z-09 sťažnosť na postup

policajtov, ktorí mali bezdôvodne fyzicky napadnúť jeho kamaráta M. M., mali mu tiež vulgárne nadávať a následne ho predviesť na políciu.

Po zhodnotení vyššie načrtnutej dôkaznej situácie detailne rozobratej súdom prvého stupňa v odôvodnení jeho rozhodnutia, na ktoré krajský súd v tomto smere odkazuje, i odvolací súd dospel k záveru, že táto je dostatočná pre uznanie obžalovaného za vinného zo spáchania súdeného prečinu. Svedkovia poškodení L. R. a M. M. v priebehu celého trestného konania v podstatných bodoch totožne popisovali konanie obžalovaného, ktorým došlo k spáchaniu prečinu, pričom na ich strane nebol zistený žiaden motív pre nepravdivé obvinenie obžalovaného. Ich tvrdenia nepriamo podporujú i výpovede ďalších svedkov T. D. a J. H. Naopak, obhajoba obžalovaného bola vyvrátená nielen dôkazmi produkovanými v tomto konaní, ale i výsledkom ním iniciovaného vyššie označeného trestného stíhania, ktoré bolo po vykonaní rozsiahleho vyšetrovania uznesením vyšetrovateľa z 23. 7. 2009 v spojení s uznesením prokurátora Vojenskej obvodnej prokuratúry B., sp. zn. OPv 32/09-36 zo 7. 9. 2009 právoplatne zastavené z dôvodu podľa § 215 ods. 1 písm. b) Tr. por., pretože skutok nebol trestným činom a nebol dôvod na postúpenie veci. V tamtom konaní bolo na základe výsledkov vyšetrovania konštatované, že príslušníci policajného zboru v danom prípade nekonali v úmysle zneužiť právomoc, ani v úmysle inému ublížiť na zdraví a pri výkone svojej služobnej činnosti postupovali v zmysle svojich práv a oprávnení. Tvrdenia obžalovaného o tom, že on mal byť obeťou bezdôvodných početných fyzických útokov a napadnutí zo strany policajtov voči jeho osobe, ktoré mali voči nemu realizovať kopaním a bitím a policajt D. ho mal udrieť do čela baterkou, pričom tieto útoky mali smerovať z oboch strán a od viacerých osôb, boli vyvrátené odborným vyjadrením znalca MUDr. J. T. Závery tohto odborného vyjadrenia vyznievajúce v neprospech tvrdení obžalovaného a civilných svedkov (C., H., O. a B.) znegovali obžalovaným uvádzaný mechanizmus vzniku zranení, a naopak, vyzneli v prospech tvrdení svedkov policajtov (R., M., D. a H.), ktorí uvádzali, že voči obžalovanému použili na prekonanie ním kladeného aktívneho odporu iba donucovacie prostriedky. MUDr. J. T. tiež vylúčil, že by obžalovaný mal byť udretý do čela baterkou, pričom uviedol, že zranenie na čele obžalovaného mohlo vzniknúť následkom úderu policajným obuškom, čo podporuje pravdivosť výpovedí svedkov policajtov, ktorí uvádzali, že obžalovaného jedine nechtiac udrel obuškom po hlave policajt R., a to keď obžalovaného, ktorý sa metal, nakladali do policajného vozidla, pričom tento policajt ho

v skutočnosti chcel udrieť po svale ruky. K nehodnovernosti výpovedí obžalovaného a v jeho prospech svedčiacich svedkov (C., H., O. a B.) prispievajú i viaceré neprehliadnutelné rozpory, nielen medzi výpoveďou obžalovaného a týchto svedkov, ale i medzi výpoveďami týchto svedkov navzájom, na čo správne v dôvodoch svojho rozhodnutia poukázal i okresný súd. Okrem týchto rozporov týkajúcich sa

- počtu a charakteru fyzických útokov zo strany policajtov voči obžalovanému (o ktorých sa na rozdiel od obžalovaného nezmienil žiaden z vyššie uvedených svedkov, ktorí mali byť priamymi pozorovateľmi obžalovaným prezentovanej „policajnej brutality“),

- toho, či obžalovaný mal byť policajtom hodený o auto, čo tvrdili len svedkovia H. a C.,

- toho, či mal policajt D. predtým, ako obžalovaného udrel po hlave baterkou, obžalovaného najskôr chytiť za rameno, čo uvádzala len svedkyňa O.,

- spôsobu nastupovania obžalovaného do policajného vozidla pri jeho predvážaní na políciu (obžalovaný tvrdil, že bol do tohto auta dokopaný; svedok C. uviedol, že policajti obžalovaného chytili a do auta ho tlačili; podľa H. mal byť obžalovaný do tohto auta sotený, resp. hodený; svedkyňa B. tento moment popísala tak, že policajti obžalovaného chytili pod pazuchy, odviekli ho k autu a naložili ho do neho; svedkyňa O., ktorá pozorovala incident so sestrou svedkyňou B., nevidela, akým spôsobom obžalovaný do tohto auta nastúpil),

krajský súd poukazuje na ďalšie nezrovnalosti a rozpory vo výpovediach týchto svedkov, konkrétne že

- svedok H., ktorý mal podľa tvrdenia svedkyne O. na ňu kričať, „že či to vidí a či to natáča na telefón, na čo mu táto odpovedala, že to natáča na telefón“, uviedol, že nemá žiadnu vedomosť o tom, že by počas incidentu bol niekto priebeh incidentu zaznamenával, ani o tom, že by niekto niekoho žiadal, aby priebeh incidentu zaznamenával,

- svedkyňa O. vo svojom telefonickom oznámení na polícii z 25. 1. 2009 o 01.18 h. o „bezdôvodnom útoku policajtov na obžalovaného“ uviedla, že z uvedeného si vyhotovila nahrávku na telefón (v tejto súvislosti okresný súd správne poukázal na to, že v tomto konaní spomínaná nahrávka M. O. predložená nebola, nakoľko podľa jej tvrdenia sa jej túto nepodarilo vyhotoviť),

- kým svedkyňa O. v prípravnom konaní popísala aj časť normálnej - „nekričanej“ konverzácie, ktorá mala prebehnúť medzi obžalovaným a policajtmí, jej sestra svedkyňa B.,

s ktorou mali incident sledovať spoločne z jedného okna, sa vyjadrila v tom zmysle, že nepočula, o čom sa policajti s chlapcami (obžalovaným a svedkami C., H.) rozprávali, - svedok M. C. vo svojej výpovedi nespomínal, že by incident mala vidieť aj sestra svedkyne O. Z. B..

Vo svetle vyššie načrtnutých skutočností a dôkazov aj podľa názoru odvolacieho súdu vyznieva obhajoba obžalovaného nevierohodne a účelovo v snahe vyhnúť sa trestnej zodpovednosti za svoje konanie.

S ohľadom na zameranie odvolania obžalovaného krajský súd okrem vyššie uvedeného poznamenáva i nasledovné.

K odvolateľom namietanému postupu policajta poškodeného R., ktorý na privolanie ďalšej hliadky použil namiesto služobnej vysielacky súkromný mobilný telefón, čo je výslovne zakázané, odvolací súd na rozdiel od okresného súdu, ktorý sa s vyššie uvedenou námietkou v dôvodoch svojho rozhodnutia náležite vysporiadal, poznamenáva, že uvedenú skutočnosť (t. j. či použitie súkromných mobilných telefónov na privolanie hliadky bolo v rozpore so zákonom, resp. s interným aktom policajného zboru alebo nie) nepovažuje v danom prípade za podstatnú a rozhodnú, keďže táto nie je spôsobilá nijakým spôsobom vyvrátiť, resp. potvrdiť fakt, či sa obžalovaný dopustil konania mu kladeného za vinu alebo nie. Predmetom tohto konania je totiž rozhodovanie o (ne)vine obžalovaného zo spáchania žalovaných trestných činov a toto rozhodovanie nie je závislé od toho, či policajt vykonávajúci svoju právomoc v priebehu služobného zákroku použil súkromný mobilný telefón alebo služobnú vysielacku. Ak takto konal a tento postup bol v rozpore s internými policajnými predpismi, neznamená to automaticky a bez ďalšieho, že v čase služobného zákroku nepožíval ochranu verejného činiteľa, čo by bolo len v prípade, ak by pri zákroku konal v rozpore so zverenými právomocami. Okresný súd však, dôsledne sa zaoberajúc i týmto obhajobným dôvodom, v tomto smere poukázal na správu riaditeľa OR PZ ÚJKP Ž., č. p. ORP-1210/VO-2009 z 26.10.2009, z ktorej odvolávajúci sa na pokyn prezidenta Policajného zboru č. p. PPZ-273/OPP-99 z 31. 5. 1999 výslovne zakazujúci používanie súkromných mobilných telefónov počas výkonu služby stým, že výnimku z tohto pokynu môže povoliť v individuálnych prípadoch len príslušný riaditeľ KR PZ, resp. riaditeľ OR PZ, vplynulo, že riaditeľ OR PZ Ž. v súlade s výnimkou z citovaného pokynu nezakazuje

používanie súkromných mobilných telefónov policajtmí počas výkonu služby na služobné účely a takéto používanie toleruje.

K obdobnému záveru odvolací súd dospel i vo vzťahu k úradnému záznamu o predvedení obžalovaného, v ktorom sa konštatuje, že 25. 1. 2009 o 01.20 bol M. M. „predvedený za účelom podania vysvetlenia podľa §-u 17/2 Zák. č. 171/1993 Z. z. na útvár PMJ KR PZ. Rušenie nočného klúdu, nerešpektovanie výzvy“ a ktorý aj podľa názoru krajského súdu vykazuje isté nedostatky a nesprávnosti (ako deň jeho vyhotovenia je uvedený 24. 2. 2008), čo však tiež nie je v tomto konaní smerodajnou skutočnosťou. Navyiac svedok M. M. spisujúci tento záznam na hlavnom pojednávaní konanom 29. 6. 2009 objasnil dôvod, prečo ako dôvod predvedenia neuviedol vyhrážanie sa policajtom tak, že „do záznamu o predvedení sa uvádza dôvod predvedenia, ktorý má oporu buď v zákone o policajnom zbore, v priestupkovom zákone, alebo v Trestnom poriadku. V tom čase obžalovanému nebolo preukázané a ani nebol stíhaný za žiadne vyhrážky policajtom, teda mohol som ho predviesť jediné za rušenie nočného pokoja.

Čo sa týka skutočnosti, že svedok K. ako člen operačného strediska počas telefonátu svedkyne O. na linku 158, ktorý prijímal jeho kolega, vyslovil slová „udrel ho baterkou“, pričom dôvod ich vyslovenia nevedel vysvetliť, krajský súd poznamenáva, že táto skutočnosť bez ďalších súvislostí ešte sama osebe nemôže preukazovať, že išlo o atak policajta na obžalovaného, resp. že sa toto nekonkretizované konštatovanie malo týkať práve predmetného incidentu. Rovnako tak sa nemožno stotožniť ani so zavádzajúcim tvrdením obžaloby, že zo záverov znalca MUDr. T. na hlavnom pojednávaní konanom 14. 12. 2009 malo vyplývať nepoužitie kopov a úderov voči jeho osobe, čo je v rozpore so samotným záznamom hliadok, ktoré otvorene deklarovali použitie kopov a úderov voči jeho osobe, nakoľko MUDr. T. sa v tomto zmysle vôbec nevyjadril, ale len vylúčil, resp. za použitia presvedčivých argumentov uviedol, že nemôže potvrdiť výpovede obžalovaného - teda verziu obžalovaného o tom, akým spôsobom mal byť policajtmí napádaný. Pokiaľ obžalovaný vo svojom odvolaní následne uvádza, že pri nešpecifikovanom počte atakov zo strany hliadok voči jeho telu, neexistencii presného popisu intenzity a uhla úderov a rekonštrukcii oboch zákrokov, ani nie je možné vyvodiť exaktné závery ohľadom počtu atakov voči jeho osobe, spôsobe ich vykonania a mechanizmu jeho zranení, tu krajský súd poznamenáva, že ide o fakty, ktoré mal - mohol poskytnúť jedine obžalovaný. MUDr. T.

nepotvrdil, že by u obžalovaného nastala porucha vedomia a strata pamäti, na ktoré sa obžalovaný vo svojich výpovediach odvolával. Na záveroch svojho odborného vyjadrenia zotrval MUDr. T. aj po tom, ako ho obžalovaný na tomto hlavnom pojednávaní k tomuto vyzval, keď uviedol: „Na hlavnom pojednávaní som vypovedal, že potom v kancelárii ma policajti nebili až tak intenzívne, ako som o tom vypovedal dňa 25. 1. 2009, chcem uviesť, že potom v kancelárii ma policajti už nekopali, iba ma fackali, zaháňali sa na mňa, naťahovali ma“. Z uvedeného vyplýva najmä to, že ani sám obžalovaný nemá stálu verziu o tom, ako mali policajti na neho fyzicky útočiť, čo opätovne prispieva k nevierohodnosti jeho tvrdení. Závery tohto odborného vyjadrenia nedokáže vyvrátiť ani fakt, že MUDr. T. nebola v rámci vypracovania tohto vyjadrenia daná k dispozícii použitá obranná tyč - tomfa, ktorou bol podľa vyjadrení samotných policajtov obžalovaný udretý, nakoľko podstatou problému bolo posúdiť to, či zranenie na čele obžalovaného zodpovedalo úderom baterky, tak ako tvrdil obžalovaný, čo znalec opätovne i potom, ako sa s touto baterkou osobne oboznámil, nepotvrdil, pričom osobitne poukázal na to, že zranenie obžalovaného na čele je identické so zranením na temene hlavy, pri ktorom obžalovaný už neuvádza, že mal byť aj na tomto mieste udretý baterkou.

K obhajobou namietanému procesnému postupu okresného súdu na hlavnom pojednávaní konanom 14. 12. 2009 pri vykonaní výsluchu MUDr. T. ohľadne ním vypracovaného vyššie spomínaného odborného vyjadrenia pod č. 39/2009 v inej trestnej veci (v konaní vedenom Ministerstvom vnútra Slovenskej republiky, Sekciou kontroly a inšpekčnej služby, ČVS: SKIS-28/IS-3-V-2009) krajský súd uvádza, že i keď procesný postup okresného súdu pri vykonaní tohto dôkazného prostriedku nebol úplne správny, v dôsledku čoho nemožno závery odborníka MUDr. T. považovať v konečnom dôsledku za závery znaleckého dokazovania, dôkazná hodnota tohto dôkazného prostriedku zodpovedá odbornému vyjadreniu podanému priamo na hlavnom pojednávaní, ktorého výpovednú hodnotu po obsahovej stránke neoslabuje ani nesprávny procesný postup. Keďže odborné vyjadrenie bolo v konečnom dôsledku podané v súlade so zásadami ústnosti a bezprostrednosti až na hlavnom pojednávaní, nie je pravdou, že obžalovaný a jeho obhajca sa s týmto dôkazným prostriedkom nemohli oboznámiť. Navyiac obhajoba na hlavnom pojednávaní súdom prvého stupňa zvolený procesný postup vôbec nenamietala. Okrem toho nie je pravdivé tvrdenie obžalovaného, že sa so závermi tohto odborného

vyjadrenia nemohol oboznámiť skôr, resp. na tieto reagovať, pretože tieto závery už poznal z konania pred orgánmi Ministerstva vnútra Slovenskej republiky, v ktorom mal postavenie poškodeného a ktorého splnomocnencom bol jeho súčasný obhajca.

K odvolacím námietkam obžalovaného vytykajúcich súdu prvého stupňa spôsob hodnotenia dôkazov, krajský súd poznamenáva, že okresný súd po vykonaní rozsiahleho dokazovania vyhodnotil vykonané dôkazy jednotlivo a vo vzájomných súvislostiach, ako aj v celom ich súhrne logickým a zároveň aj presvedčivo odôvodneným spôsobom, ktorému z hľadiska pravidiel tak, ako sú uvedené v ustanovení § 2 ods. 12 Tr. por., nemožno nič vytknúť. Pri hodnotení dôkazov okresný súd reagoval aj na obhajobné tvrdenia obžalovaného, pričom tieto preklenul úvahami, s ktorými sa krajský súd stotožnil. Hodnotenie dôkazov súdom prvého stupňa neodporuje základným princípom logického myslenia.

V tejto súvislosti odvolací súd poukazuje na ustálenú judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej do obsahu základného práva vyjadriť sa k všetkým vykonaným dôkazom podľa čl. 48 ods. 2 vety prvej Ústavy Slovenskej republiky nepatrí nielen povinnosť súdu vykonať účastníkom (stranou) konania navrhnuté dôkazy, ale ani právo účastníka (strany) konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia súdu ním navrhnutých dôkazom, prípadne sa dožadovať ním navrhovaného spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 98/97).

Vykonané dôkazy v ich súhrne bezpečne preukazujú a ani odvolací súd nemá žiadne pochybnosti o tom, že obžalovaný M. M.k svojim konaním naplnil skutkovú podstatu prečinu útoku na verejného činiteľa podľa § 324 ods. 1 písm. a) Tr. zák. Obžalovaný sa tohto protiprávneho konania dopustil voči poškodeným policajtom v súvislosti s výkonom ich právomoci ako verejných činiteľov, keď poškodení ako príslušníci policajného zboru vykonávali v súlade so zákonom kontrolu totožnosti obžalovaného, ktoré oprávnenie im vyplýva z ustanovenia § 18 ods. 1 zákona č. 171/1993 Z. z. Obžalovaný pritom nepochybne, od samého začiatku komunikácie s poškodenými vedel, že sa jedná o policajtov. Vyhrážky, ktoré obžalovaný poškodeným adresoval možno všeobecne vyhodnotiť ako vyhrážky usmrtením a ublížením na zdraví. Obžalovaný bol na mieste s dvoma kamarátmi (C., H.) a domáhal sa privolania posily - osoby V. R., o ktorej policajti vtom čase vedeli, že sa jedná o záujmovú osobu polície, ktorá mala problémy so zákonom. Skutočnosti, že vyhrážky zo

strany obžalovaného pre poškodených vyzneli ako vážne mienené, nasvedčuje aj fakt, že poškodení po vyhrázkach obžalovaného privolali na pomoc ďalšiu policajnú hliadku.

K zločinu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. c) Tr. zák., § 138 písm. a) Tr. zák.

V prvom rade odvolací súd, stotožniac sa s námietkami obžalovaného prezentovanými v jeho odvolaní ohľadne právnej kvalifikácie skutku v časti zločinu, dospel k záveru, že okresný súd pochybil, keď konanie obžalovaného posúdil ako zločin útoku na verejného činiteľa aj podľa § 323 ods. 2 písm. d) Tr. zák., hoci poškodený verejný činiteľ - policajt L. R. nemal v čase fyzického útoku obžalovaného na jeho osobu, postavenie orgánu činného v trestnom konaní. Odvolací súd zároveň napravil pochybenie okresného súdu spočívajúce v absencii špecifikovania konkrétneho závažnejšieho spôsobu konania, ktorým obžalovaný fyzický útok na verejného činiteľa spáchal, aj pri uvedení právnej kvalifikácie vo výrokovej časti napadnutého rozsudku tak, že konštatovanie obsiahnuté v právnej vete výroku o vine tohto rozsudku (teda, že obžalovaný spáchal súdený zločin závažnejším spôsobom konania - so zbraňou) premietol aj do právnej kvalifikácie skutku uvedením § 138 ods. 1 písm. a) Tr. zák.

Obžalovaný M. M. je usvedčovaný zo spáchania predmetného zločinu predovšetkým výpoveďami svedka poškodeného L. R. a svedka T. D., ktorí v čase útoku obžalovaného na poškodeného sa nachádzali k obžalovanému najbližšie, obidvaja títo policajti sa venovali priamo obžalovanému, u ktorého bola vtom čase po predvedení vykonávaná bezpečnostná prehliadka. Obidvaja svedkovia v podstatných bodoch zhodne popísali a na hlavnom pojednávaní aj názorne predviedli, akým spôsobom mal obžalovaný so stoličkou na poškodeného zaútočiť. V podpornom vzťahu s týmito svedeckými výpoveďami sú aj výpovede ďalších priamych svedkov - policajtov prítomných počas tohto útoku v kancelárii na polícii, kde sa útok odohral – J. H., J. D. a P. K. Všetci prítomní svedkovia zhodne popisovali, ako obžalovaný stoličku chytil za operadlo, túto zdvihol do výšky hlavy, resp. ramien a následne ju hodil do poškodeného R., ktorého stolička zasiahla do oblasti ľavého ramena. Výpovede týchto svedkov podporuje aj výpoveď ďalšieho svedka - policajta prítomného vtom čase v kancelárii M. M., ktorý síce priamo hodenie stoličky obžalovaným do poškodeného nevidel, nakoľko sa vtom čase venoval inej práci, no aj napriek uvedenému osobne zaregistroval, ako k zemi padala stolička, obžalovaný ležal na zemi a pacifikovali ho

kolegovia, na čo niektorý z kolegov povedal, že ako si to obžalovaný mohol dovoliť a hodiť po policajtovi stoličku. K odvolacej námietke obžalovaného, že výsluch tohto svedka v prípravnom konaní nebol získaný lége artis - neprebíhal zákonným spôsobom, krajský súd poznamenáva, že súd prvého stupňa pri svojom rozhodovaní vychádzal a prihliadal na výpoveď tohto svedka urobenú na hlavnom pojednávaní, ktorej z hľadiska jej zákonnosti nie je čo vytknúť. Aj keď vypočutí svedkovia - policajti J. H. a P. K., si už na hlavom pojednávaní presne nepamätali okolnosti a spôsob útoku obžalovaného na poškodeného, z ktorého dôvodu okresný súd na hlavnom pojednávaní prečítal ich výpovede z prípravného konania, uvedené ani podľa názoru odvolacieho súdu nespochybňuje pravdivosť a hodnovernosť ich výpovedí z prípravného konania, nakoľko svedkovia súdu logicky zdôvodnili, že v rámci výkonu služby sa stretávajú s viacerými takými incidentmi. Dôvod, prečo hodnovernosť týchto svedeckých výpovedí neoslabuje ani skutočnosť, že títo svedkovia nepopisovali spôsob hodenia stoličky obžalovaným do poškodeného úplne identickým spôsobom, v logických súvislostiach objasnil v dôvodoch svojho rozhodnutia súd prvého stupňa, a odvolací súd sa s touto argumentáciou vychádzajúcou zo svojráznosti vnímania jednotlivca v celom rozsahu stotožňuje. Z lekárskej správy traumatologickej pohotovostnej ambulancie NsP Ž. a hlásenia úrazu vyhotovených MUDr. N. vyplýva, že bezprostredne po incidente bol poškodený L. R. na lekárskom vyšetrení. V oboch týchto listinách sa uvádza: „dnes v službe o 01:45 napadnutý - udretý stoličkou. Udáva, že ho napadol M. M.“ V súvislosti s odvolacou námietkou obžalovaného týkajúcou sa opísania predmetného napadnutia slovným spojením „udretý stoličkou“, ktoré vo svojej výpovedi v prípravnom konaní použil i svedok J. H., odvolací súd poznamenáva, že ani tieto inak ojedinelé spôsoby vyjadrenia útoku obžalovaného na poškodeného nedokážu oslabiť jednoznačný dôkazný stav, pretože vo svojej podstate vyjadrujú následok, ku ktorému konaním obžalovaného u poškodeného došlo - udretie hodenou stoličkou. Odvolací súd taktiež nepovažuje za podstatnú skutočnosť, či obžalovanému boli počas jeho eskorty na policajné oddelenie nasadené putá alebo nie, nakoľko sa nejedná o skutkové zistenie, z ktorého dôvodu to ani nie je uvádzané v skutkovej vete napadnutého (ani tohto) rozsudku. Podstatnou a v konaní preukázanou bola skutočnosť, že v čase útoku na poškodeného R. obžalovaný žiadne putá nemal.

Manipuláciu so stoličkou, i keď popierajúc jej zdvihnutie a hodenie do policajta, potvrdil i samotný obžalovaný, ktorý uviedol, že v kancelárii chytil do ruky stoličku, túto však iba pritiahol k sebe, aby naznačil policajtom, nech prestanú s fyzickými a verbálnymi útokmi na jeho osobu. Uvedené obhajobné tvrdenie však bolo prekonané vyššie uvedenými dôkazmi.

Ohľadne zranenia, ktoré mal v súvislosti s útokom obžalovaného utrpieť poškodený L. R., bolo v tejto trestnej veci vypracované znalcom z odboru zdravotníctva, odvetvie traumatológia MUDr. J. T. odborné vyjadrenie č. 18/2009 a súčasne bol obhajobou predložený znalecký posudok č. 4/2009 z 10. 8. 2009 vypracovaný MUDr. M. Č.

K obhajobnej námietke obžalovaného odvolávajúcej sa na konštatovanie znalcov, v zmysle ktorého „u poškodeného R. nebolo popísané žiadne objektívne zranenie, palpačná citlivosť nie je zranením, ale iba údajom poškodeného“, krajský súd i s poukazom na judikát Rt 52/2008 (na ktorý poukazoval v odvolaní i obžalovaný) poznamenáva, že v hlásení úrazu vyhotoveného ošetrojúcim lekárom MUDr. N. tento uviedol, že pacient „utrpel zhmoždenie v oblasti ľavého bicepsu paže“. Naviac podľa konštantnej judikatúry, z ktorej vychádzal i súd prvého stupňa, sa na naplnenie skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 323 Tr. zák. nevyžaduje, aby použitím násilia (ktorým je okrem iného aj konanie proti telu napadnutého, pri ktorom je použitá fyzická sila) došlo k ublíženiu na zdraví (Rt 22/1966).

Verzia poškodeného a ostatných svedkov nebola vyvrátená ani vo veci vykonaným znaleckým dokazovaním. Skutočnosť, že k zraneniu uvádzanému poškodeným L. R. mohlo dôjsť následkom hodenia stoličky spôsobom, aký tento poškodený popisoval vo svojej výpovedi, konštatovali i v konaní vypočutí znalci MUDr. J. T. i MUDr. M. Č. („znalec obhajoby“), ktorí súčasne zhodne konštatovali, že obžalovaný musel stoličku do poškodeného hodiť silou malej intenzity, pred hodením mohol stoličku zdvihnúť maximálne do úrovne svojich pliec a z takejto výšky stoličku hádzať, aby jej hodením mohlo byť poškodenému spôsobené konštatované zranenie. To, že obžalovaný stoličku zdvihol do výšky ramien, uvádzal vo svojej výpovedi i svedok P. K. a alternatívne i svedok T. D.

Záver o tom, že útok obžalovaného stoličkou na poškodeného sa stal tak, ako je uvedené v skutkovej vete tohto rozsudku, nedokázal spochybníť a vylúčiť ani obhajobou zabezpečený a súdu prvého stupňa predložený znalecký posudok vypracovaný znaleckým

ústavom - Ústavom súdneho inžinierstva Ž. pod č. 36/2010 z 10. 2. 2010, k obsahu ktorého bol na hlavnom pojednávaní konanom 22. 2. 2010 vypočutý Ing. J. P., PhD. Podľa výpovede tohto znalca na základe vykonaných experimentálnych pokusov by stolička pri hodení mohla poškodeného zasiahnuť do ramena v takom prípade, ak by obžalovaný zdvihol stoličku tak, že by ju držal za bočné okrajové tyčky operadla a takýmto spôsobom by ju zdvíhal do výšky tak, že čalúnená časť sedadla by bola pred jeho telom, stoličku by počas zdvíhania smerom nahor obžalovaný žiadnym spôsobom nepretáčal, zdvíhal by ju rovno nahor, nohy stoličky by stále smerovali dole k zemi, operadlo by smerovalo smerom nahor a stolička by bola v úrovni pliec obžalovaného a stoličku by hodil slabou intenzitou. Iba v takomto prípade by mohol byť poškodený zasiahnutý plochou čalúnenia stoličky alebo prednou časťou čalúnenia stoličky alebo oblúkom časti tapacíru stoličky.

Vzhľadom na uvedené výsledky znaleckého dokazovania okresný súd po dôslednom a logickom vysporiadaní sa tak so všetkými vykonanými, dôkazmi, ako i s odlišným opisom zo strany poškodeného ohľadne intenzity hodu stoličkou a výšky, do ktorej mala byť stolička pred jej hodením obžalovaným zdvihnutá, správne ustálil skutkové zistenia zodpovedajúce vykonaným dôkazom, v dôsledku čoho upravil skutok opísaný v bode 2/ napadnutého rozsudku v časti popisovaného spôsobu hodenia stoličkou obžalovaným oproti obžalobe tak, že obžalovaný stoličku zdvihol do úrovne pliec, a nie do úrovne hlavy, ktoré skutkové zistenie si aj odvolací súd osvojil.

K odvolaciemu dôvodu obžalovaného namietajúceho úpravu skutkovej vety obžaloby súdom prvého stupňa krajský súd poznamenáva, že zo skutočnosti, že súd môže rozhodovať len o skutku, ktorý je uvedený v obžalobnom návrhu, nemožno vyvodiť záver, že medzi obžalobným návrhom a skutkovým výrokom rozsudku musí byť vždy úplná zhoda. Súd je povinný skutok, ktorý je predmetom obžaloby, prejednať vždy v celom rozsahu (t. j. vyčerpať ho v celej šírke), pričom má právo a povinnosť do rozhodnutia premietnuť výsledky dokazovania vykonaného na hlavnom pojednávaní, ktoré prípadne údaje uvedené v obžalobe modifikujú, pokiaľ sa neporuší totožnosť skutku. Totožnosť skutku je zachovaná, keď je zachovaná jeho podstata. Podstata skutku spočíva v konaní páchatel'a a v následku, ktorý bol týmto konaním spôsobený a ktorý je relevantný z hľadiska trestného práva. Totožnosť skutku bude zachovaná, ak bude zachovaná aspoň sčasti totožnosť konania alebo následku. Úpravou údaju výšky, do ktorej bola stolička pred jej hodením do poškodeného

obžalovaným zdvihnutá, k porušeniu totožnosti skutku nedošlo. Pri úprave skutku súd prvého stupňa zachoval v celom rozsahu jeho totožnosť, pretože bola zachovaná tak totožnosť konania, ako aj totožnosť následku.

Okresný súd nepochybil ani v tom, keď postupom podľa § 272 ods. 3 Tr. por. odmietol vykonať obhajobou navrhnutý dôkaz - previerku výpovede na mieste samom, nakoľko i podľa názoru odvolacieho súdu by z rovnakých dôvodov, aké v dôvodoch svojho rozhodnutia uviedol súd prvého stupňa, vykonanie takéhoto dôkazu bolo pre súd nadbytočným.

Krajský súd teda uzatvára, že všetky vykonané dôkazy týkajúce sa žalovaného zločinu tvoria logickú reťaz, ktorá bezpečne vedie k záveru o vine obžalovaného z jeho spáchania, ktorý záver nedokážu spochybníť ani skutočnosti uvádzané obžalovaným v jeho odvolaní. K námietkam týkajúcim sa hodnotenia dôkazov, krajský súd v celom rozsahu odkazuje na to, čo ohľadne týchto námietok uviedol už vyššie k súdenému prečinu.

Na tomto mieste odvolací súd zároveň poznamenáva, že nemožno prisvedčiť ani odvolacej námietke obžalovaného vytykajúcej súdu prvého stupňa porušenie jednej zo základných zásad trestného konania - prezumpcie neviny, ku ktorému podľa obžalovaného došlo tým, že okresný súd už 15. 4. 2009, t. j. pred vykonaním čo len jedného hlavného pojednávania, vo svojom uznesení, sp. zn. I T/57/2009 zreteľne prejudikoval výsledok trestného procesu, keď uviedol napr.: „Ani predchádzajúce odsúdenia pre obdobnú trestnú činnosť nebolo pritom pre obvineného dostatočným ponaučením, aby sa v budúcnosti takéhoto protiprávneho konania voči policajnému orgánu viac nedopúšťal.“ K tomuto konštatovaniu krajský súd po dôkladnom oboznámení sa s celým odôvodnením predmetného uznesenia poznamenáva, že je vytrhnuté z kontextu. Súd prvého stupňa nielen v tomto, ale i vo všetkých odôvodneniach rozhodnutí o väzbe obžalovaného výslovne poznamenal, že „v tomto štádiu trestného konania možno hovoriť iba o dôvodnom podozrení obvineného zo spáchania vyššie uvedených skutkov..., a až na základe vykonania všetkých potrebných dôkazov a objasnenia veci v potrebnom rozsahu bude možné spoľahlivo rozhodnúť o vine obvineného.“ V tejto súvislosti odvolací súd opätovne poukazuje na judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky, v zmysle ktorej samotné tvrdenie orgánov činných v trestnom konaní a súdu o spáchaní trestného činu obvineným nie sú zásahom do prezumpcie neviny, pokiaľ sú vyslovené s výhradami, ktoré odôvodňujú postavenie jednotlivých orgánov

činných v trestnom konaní (súdu) a tiež štádium trestného konania. Prezumpciu nevinu neporušujú také výroky, ktoré len vyjadrujú stav podozrenia zo spáchania trestného činu (IV. ÚS 171/03). Vychádzajúc z celkového znenia namietaného odôvodnenia predmetného uznesenia, posudzujúc ho v celom kontexte, podľa názoru odvolacieho súdu, okresný súd nemohol vyššie uvedeným spôsobom porušiť právo obžalovaného na prezumpciu nevinu.

K výroku o treste

Pri úvahách, aký druh a výmera trestu by spravodlivo zohľadňovali konanie obžalovaného, jeho zavinenie, následok, pohnútku, osobu, pomery a možnosti jeho nápravy a v neposlednom rade aj poľahčujúce a priťažujúce okolnosti, vychádzal odvolací súd zo zásady, že trest je právnym následkom trestného činu, a teda musí byť úmerný k spáchanému trestnému činu (zásada proporcionálnosti trestu). Trest je jedným z prostriedkov na dosiahnutie účelu Trestného zákona. Tým je určená aj jeho funkcia v tých smeroch, v ktorých má pôsobiť zákon, na ochranu spoločnosti, jednak pred páchatelom trestného činu, voči ktorému sa prejavuje prvok represie (zabráneniu v trestnej činnosti) a prvok individuálnej prevencie (výchovy k riadnemu životu -rehabilitácia) a jednak aj voči ďalším občanom - potencionálnym páchatelom, voči ktorým sa prejavuje prvok generálnej prevencie (výchovné pôsobenie trestu na ostatných členov spoločnosti). Trest samozrejme musí vyjadrovať aj morálne odsúdenie páchatel'a (retribúcia).

Vzhľadom na vyššie uvedené právne posúdenie konaní obžalovaného krajský súd ukladal obžalovanému len úhrnný trest odňatia slobody podľa § 41 ods. 1 Tr. zák. bez aplikácie asperačnej zásady zakotvenej v § 41 ods. 2 Tr. zák.

Krajský súd obdobne ako súd prvého stupňa nezistil u obžalovaného žiadnu poľahčujúcu okolnosť. Obžalovaný bol doposiaľ 3-krát súdne postihnutý, a to prevažne za násilnú trestnú činnosť. Nakoľko obžalovaný spáchal skutok po tom, čo už bol za trestný čin odsúdený, a to dokonca v skúšobnej dobe určenej mu pri predchádzajúcom „podmienečnom odsúdení“ trestným rozkazom Okresného súdu Žilina, sp. zn. 32 T/69/2008 z 31. 7. 2008, krajský súd pri ukladaní trestu zohľadnil túto priťažujúcu okolnosť, uvedenú v ustanovení § 37 písm. m) Tr. zák. Práve spáchanie teraz súdených trestných činov v skúšobnej dobe „podmienečného odsúdenia“, vylučovalo možnosť na toto odsúdenie neprihliadnuť. Vzhľadom na prevažujúci pomer priťažujúcich okolností krajský súd pri určovaní výmery trestu odňatia slobody postupoval v intenciách ustanovenia § 38 ods. 4 Tr. zák. tak, že zvýšil

dolnú hranicu zákonom ustanovenej trestnej sadzby (trestného činu najprísnejšie trestného - § 41 ods. 1 Tr. zák.) o jednu tretinu, v dôsledku čoho mohol obžalovanému ukladať trest odňatia slobody vo výmere od 4 rokov 8 mesiacov do 8 rokov.

V súvislosti so zisťovaním priťažujúcich okolností krajský súd na tomto mieste poznamenáva, že i keď obžalovaný spáchal v jednočinnom súbehu dva trestné činy, túto okolnosť nehodnotil ako priťažujúcu v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., teda že spáchal viac trestných činov. Podľa názoru odvolacieho súdu pojmu „viac“ zakotvenému v ustanovení § 37 písm. h) Tr. zák. zodpovedá počet minimálne tri. Uvedený názor vychádza z kontextu jednotlivých ustanovení Trestného zákona, konkrétne § 20, § 41 ods. 2, § 122 ods. 2 písm. b) Tr. zák., v ktorých zákonodarca rozlišuje termíny „dva“ a „viac“, keď používa výrazy „dvoch alebo viacerých“ (§ 20), „dva alebo viac“ (§ 41 ods. 2), „viac ako dvoma“ (122 ods. 2 písm. b/), pričom v ustanovení § 143 Tr. zák. vyslovene stotožňuje pojem „viacerých“ s pojmom „najmenej tri“. Je teda zrejmé, že pojmu „viac“ nezodpovedá počet dva, ale minimálne tri.

Podľa názoru odvolacieho súdu, trest odňatia slobody na dolnej hranici trestnej sadzby vo výmere 4 roky 8 mesiacov (t. j. v najnižšej možnej výmere) dostatočne a spravodlivo zohľadňuje účel trestu z hľadiska jeho individuálnej i generálnej prevencie.

Na výkon tohto trestu krajský súd obžalovaného zaradil do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, pretože na takéto rozhodnutie boli splnené všetky podmienky uvedené v ustanovení § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák., teda, že obžalovaný nebol v posledných desiatich rokoch pred spáchaním trestného činu vo výkone trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený za úmyselný trestný čin.»

14. Podľa svojej konštantnej judikatúry ústavný súd nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Pri uplatňovaní tejto právomoci nie je úlohou ústavného súdu zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách (napr. I. ÚS 19/02, I. ÚS 27/04, I. ÚS 74/05). Právomoc ústavného súdu konať a rozhodovať podľa čl. 127 ods. 1 ústavy o namietaných porušeníach ústavou

alebo príslušnou medzinárodnou zmluvou garantovaných práv a slobôd je kvalifikovaná už spomínaným princípom subsidiarity, v zmysle ktorého ústavný súd o namietaných zásahoch rozhoduje len v prípade, že je vylúčená právomoc všeobecných súdov, alebo v prípade, že účinky výkonu tejto právomoci všeobecným súdom nie sú zlučiteľné so súvisiacou ústavnou úpravou alebo úpravou v príslušnej medzinárodnej zmluve. V nadväznosti na to ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu len vtedy, ak by ním vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02).

15. Argumentácia sťažovateľa sa koncentrovala (bod 3 a 7) k jeho tvrdeniam, že *„... najvyšší súd, krajský súd a okresný súd pri svojom rozhodovaní absolútne ignorovali obsah súdneho spisu a najmä obsah a význam dôkazov v ňom obsiahnutých. ... skutkové závery okresného súdu a krajského súdu... sú svojvoľné, arbitrárne, dokonca sa priamo priečia obsahu jednotlivých dôkazov.“*. V tejto súvislosti ústavný súd nezistil, že by napádané rozhodnutia najvyššieho súdu a krajského súdu boli svojvoľné a že by tak zasahovali do základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Podľa názoru ústavného súdu základné právo na súdnu ochranu v zmysle čl. 46 ods. 1 ústavy a právo podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nemôže byť porušené iba tou skutočnosťou, že sa všeobecné súdy nestotožnia vo svojich záveroch s požiadavkami účastníka konania. Navyše treba uviesť, že z pohľadu ústavného súdu nemožno skutkové a právne závery ani najvyššieho súdu a ani krajského súdu považovať za arbitrárne alebo zjavne neopodstatnené.

16. Po oboznámení sa s obsahom napadnutých rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd a krajský súd konali v medziach

svojej právomoci, keď príslušné ustanovenia podstatné pre posúdenie veci interpretovali a aplikovali, a ich úvahy vychádzajú z konkrétnych faktov, sú logické, a preto aj celkom legitímne a právne akceptovateľné. Vzhľadom na aplikáciu príslušných na vec sa vzťahujúcich hmotnoprávných a procesnoprávných zákonných ustanovení sú obidva napadnuté rozhodnutia aj náležite odôvodnené.

17. V súvislosti so sťažovateľom deklarovaným prejavom nespokojnosti s rozhodnutím najvyššieho súdu a s rozhodnutím krajského súdu ústavný súd konštatuje, že obsahom základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je záruka, že rozhodnutie súdu bude spĺňať očakávania a predstavy účastníka konania. Podstatou je, aby postup súdu bol v súlade so zákonom, aby bol ústavne akceptovateľný a aby jeho rozhodnutie bolo možné kvalifikovať ako zákonné, preskúmateľné a nearbitrárne. V opačnom prípade nemá ústavný súd dôvod zasahovať do postupu a rozhodnutí súdov, a tak vyslovovať porušenia základných práv (obdobne napr. I. ÚS 50/04, III. ÚS 162/05). Ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutými rozhodnutiami ani najvyššieho súdu a ani krajského súdu a namietaným porušením označených práv (čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru), a preto bolo potrebné sťažnosť sťažovateľa odmietnuť podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

18. Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti ako celku sa ústavný súd nemohol zaoberať opodstatnenosťou námietok v nej uvedených. Zároveň stratilo opodstatnenie zaoberať sa ďalšími návrhmi sťažovateľa na ochranu ústavnosti (zrušenie predmetných rozhodnutí najvyššieho súdu a krajského súdu), keďže rozhodovanie o nich je viazané na vyslovenie porušenia práva alebo slobody (čl. 127 ods. 2 prvej vety ústavy).

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 3. novembra 2011